

250 χιλιάδες μικρῶν ἐντυπώσεων, καὶ ἀναριθμητοὶ εἶναι αἱ συναποτελοῦσαι ἓνα μόνον ἤχον. Καὶ ὁ ἐγκέφαλος, εἰς τὴν μεταδίδονται αἱ ἐντυπώσεις, ἔχει πολλὰ ἑκατομμύρια κυψελῶν καὶ ἑκατομμύρια ἑκατομμυρίων ἰνῶν αἰτίνες συνδέουσι αὐτάς καὶ συγκατοῦσι. Ποῦ ἐν τούτοις ἡ ἐνότης; Ἐφ' ὅσον ἡ ὕλη ἐνεργεῖ ἐπὶ τῆς ὕλης, πολλότης ἐνεργεῖ ἐπὶ πολλότητος, καὶ ὅσῳ ἐμβαθύνομεν εἰς τὴν μελέτην αὐτῆς, κατὰ ποσοῦτον ἡ ἐνότης ἀποσύρεται. — Ἐπὶ τέλος ὁ πνευματικὸς ἄνθρωπος εἶναι διπλοῦς· δύο λαβοῦς ἔχει ἐν τῷ ἐγκέφαλῳ, δύο διακλαδώσεις νεύρων, δύο αἰσθητήρια δράσεως καὶ ἀκοῆς, πολλὰ ὄργανα ἀφῆς καὶ κινήσεως, καὶ ἡ φυσιολογία ἀπέδειξεν ὅτι ἔχει ἕτερον κέντρον αἰσθησεως καὶ ἕτερον κινήσεως. Καὶ ὅμως ἐνότης ἐν ἡμῖν ὑπάρχει, καὶ παρὰ πάντα ὅσα εἶπομεν μαρτυρεῖ αὐτὴν ἡ σφαιρότερη, σταθεροτέρα καὶ καθολικωτέρα μαρτυρία, ἡ τῆς ἀνθρωπίνης διαλέκτου, ἐν ἣ πάντοτε τὸ ἐγὼ εὐρίσκειται, καὶ διακρίνεται τοῦ σώματος ἐν ᾧ ὑπάρχει, δι' οὗ αἰσθάνεται καὶ ἐνεργεῖ, καὶ καθ' οὗ ἀντενεργεῖ ὅθεν λέγομεν ὁ πούς μου, ἡ χεὶρ μου, ἡ κεφαλὴ μου, οὐδέποτε δὲ εὐρέθη διάλεκτος σύμφωνος πρὸς τὰ δόγματα τῶν ἀρνούμενων τὴν ἐνότητα τῆς ψυχῆς, οὐδὲ θὰ ἠδύναντο αὐτοὶ νὰ ἐπινοήσωσι τοιαύτην διάλεκτον, καθ' ἣν, ἀντὶ τῆς προσωπικῆς ἐκφράσεως, τὰ ἀναριθμητὰ μέρη τῆς ἐγκεφαλικῆς ὕλης θὰ ἐξέφραζον ἐν ἑκάστων τὴν ἀτομικὴν αὐτοῦ ἐνέργειαν ἢ ἐντύπωσιν καὶ τὰς πρὸς τὰ ἄλλα ἀναριθμήτους σχέσεις αὐτοῦ.

Καὶ ταῦτα μὲν περὶ τοῦ πρώτου προσόντος τῆς ψυχῆς.

*Ἐπιτοὶ συνέμεινα.

Π. ΒΡΑΥΙΛΑΣ.

*Ἐκ τοῦ ὑπὸ τὰ πιεστήρια εὐρίσκειμένου 8ου τόμου τῶν (φιλολογικῶν) Ἐπιτοῦ τῶν ἁπάντων τοῦ κ. Ἄλ. Ρ. Παγκαθῆ, περιέχοντος τινὰ τῶν διηγημάτων αὐτοῦ, ἐπιδηρωθέντα καὶ ὑβημένα, ἀπεσπάσαμεν, τῇ προηγουμένῃ ἀδείᾳ τοῦ συγγραφέως, τὴν ἐπομένην διήγησιν. Εἶνε γνωστὸν ὅτι ἐκ τῶν λογίων ἡμῶν μόνος ὁ κ. Παγκαθῆς ἐκαλλιέργησε τὸν κλάδον τοῦτον τῆς φιλολογίας μετ' ἐπιτυχίας, ἣν ἀνωμολόγησαν διακεκριμένοι ἄνδρες τῆς Ἑσπερίας, υἱοθετήσαντες διὰ μεταφράσεων τὰ ἔργα τοῦ ἑλληνικοῦ συγγραφέως.

Σ. τ. Δ.

ΒΙΟΓΡΑΦΙΑ ΤΟΥ ΕΡΕΧΘΕΙΟΥ

Α'

Ἐν μιᾷ τῶν ὠραίων ἀττικῶν ἡμερῶν, ἐν ᾧ λαμπρὸς ἠγείρετο ὁ ἥλιος ὑπὲρ τὸν Ὑμηττὸν, καὶ χρυσοῦς ἐχρίσθη ὁ ἀντιπέραν Πάρνης, σκεπτικὸς ἐκάθητο ὁ Κέκροψ εἰς τὸν βράχον τῆς Ἀεροπλέως ξέων τὸν ἀντίχειρα διὰ τοῦ λιχανοῦ του, ὕπερ, ὡς γνωστὸν, βοηθεῖ εἰς τὸ νὰ καταβαίνωσιν αἱ ἰδέαι, καὶ πρὶν αὐτὸν ἴσταντο αἱ τρεῖς θυγατέρες του, ἄδουσαι καὶ ποικίλλουσαι τὸν πέπλον τῆς Ἀθηνᾶς.

Αἴφνης πρὸς τὴν εἴσοδον τῆς πόλεως ἠκούσθησαν φωναὶ ὅπως οὖν θορυβώδεις, ὡς ἀνθρώπων

φιλονεικούντων, καὶ διὰ μιᾶς ἡ Ἀγραυλος καὶ ἡ Ἐρση ἀνεπήδησαν ἐρυθριῶσαι σφοδρῶς.

— Ὅχι! δὲν εἰν' ἐκεῖνος, εἶπον καὶ αἱ δύο συγχρόνως, ἰδοῦσαι ὅτι οἱ προσερχόμενοι καὶ οὕτω μεγαλοφώνως ὁμιλοῦντες ἦσαν εἰς ἀνὴρ εὖρωστος καὶ ἀθλητικὸς, ὕψρον ἔχων τὸ βλέμμα, μακρὸν τὸν πώγωνα καὶ κυματοῦσαν τὴν κόμην, καὶ μία γυνὴ εὐσχημος, γαλανὴ καὶ μεγαλοπρεπής.

— Μὲ συγχωρεῖς, ἐδικὸς μου εἶναι, ἔλεγεν ὁ ἀνὴρ μετὰ ζωηρότητος.

— Παντάσασιν, ἀπατάσαι, διότι εἶναι ἐδικὸς μου, ἀπεκρίνετο ἡ γυνὴ μεθ' ὑπεροψίας.

— Οὐδεὶς ἀκόμη μοὶ εἶπεν ὅτι ἀπατῶμαι, εἶπεν ὁ ἀνὴρ ὀργιζόμενος.

— Ἀντὶ νὰ παροξυνόμεθα, ἀπεκρίθη μετριόπαθῶς ἡ γυνὴ, ἰδοὺ ἐδῶ πρόχειρος δικαστής· ἄς τῷ ἐκθέσωμεν τὴν ἔριν ἡμῶν.

— Περὶ τίνος πρόκειται; ἠρώτησεν ὁ Κέκροψ.

— Ὁ τόπος οὗτος, ἀπεκρίθη ὁ ἀνὴρ, δι' ἄσχυρίζομαι ὅτι εἶναι ἐδικόν μου κτήμα, καὶ ἔχω ἀπείρους αὐτοῦ ἀποδείξεις.

— Καὶ κηρύττω ἐξ ἐναντίας, ὑπέλαβεν ἡ γυνὴ, ὅτι εἶναι ἐδικὸς μου, καὶ οὐδεὶς ποτε μοὶ τὸν ἡμερισθήτησε. Θέλωμεν νὰ κρίνης μεταξὺ ἡμῶν.

— Καὶ ἔκρινα ἤδη, ἀπεκρίθη ὁ Κέκροψ. Ὁ τόπος οὗτος, ἂν ἐπιτρέπητε, δὲν εἶναι οὔτε τοῦ ἐνός οὔτε τοῦ ἄλλου, ἀλλ' εἶναι ἐδικὸς μου, διότι εἶμαι Κέκροψ, ὁ βασιλεὺς του.

— Τοῦτο δὲν ἐμποδίζει, ἀπήντησεν ὁ ἀνὴρ.

— Πῶς δὲν ἐμποδίζει; εἶπεν ὁ Κέκροψ.

— Δὲν ἐμποδίζει, διότι ἐγὼ εἶμαι ὁ Ποσειδῶν.

— Καὶ ἐγὼ ἡ Ἀθηνᾶ, ἐπρόσθεσεν ἡ γυνὴ.

— Ἄ! τότε ἀλλάζει, ἀπεκρίθη ὁ Κέκροψ, καὶ τότε τὸ μόνον θ' δύναμαι νὰ εἰπῶ, εἶναι ὅτι ἡ γῆ αὕτη εἶναι ἐδική σας καὶ οὐχὶ ἐδική μου. Ἀλλὰ τίνος ἐκ τῶν δύο, πῶς θέλετε νὰ τὸ κρίνω ἐγὼ ὁ θνητὸς;

— Ἐγὼ τὴν ζωννύω εἰς τὰς ἀγκάλας μου, καὶ, ἂν θέλω νὰ τὰς σφίγξω, τὴν καταστρέφω, εἶπεν ὁ Ποσειδῶν.

— Ἐγὼ προστατεύω καὶ σώζω τοὺς κατοίκους τῆς, καὶ ἡ πόλις αὕτη εἶν' ἐδική μου ἐπάνωμος, εἶπεν ἡ Ἀθηνᾶ.

— Δηλαδὴ ἐδική μου, εἶπεν καθ' ἑαυτὸν ὁ Κέκροψ.

— Ἐδική σου σήμερον, ὑπέλαβεν ἡ θεὰ, ἀναγνοῦσα εἰς τὸν μυχὸν τοῦ νοός του. Κεκροπία καλεῖται ἐν ὅσῳ σύγκειται ἐκ τινῶν εὐτελῶν καλυθῶν, ἐξριμμένων ἐπὶ τῆς κορυφῆς τραχέως σκοπέλου. Ἀλλ' ὑπὸ τὸ ὄνομα Ἀθηνᾶ θέλει ἰδῆ φθάνουσαν τὴν δόξαν τῆς μέχρι τῶν ἀστέρων, θέλει ζῆσει μέχρι ἐσχάτων αἰώνων, καὶ θέλει ἀναδειχθῆ εἰς εὐπρέπειαν λαμπροτέρα πάσης χώρας τῆς γῆς.

— Εἰς τὰ ὑγρά νῶτά μου τῇ φέρω θησαυροῦς